

[Undervisningsministeren.]

på det, kan jeg godt forstå, at man er ked deraf, men jeg kan alligevel ikke se, at der er grundlag for bitterhed, og jeg synes, at seminarieeleverne skulle være villige til at hjælpe til med en løsning af et samfundsproblem af det omfang, der her foreligger. Men rent bortset herfra vil der jo blive adgang til at søge embeder i denne del af landet. Der vil blive en 400-500 ledige embeder i København, som man kan søge, og jeg kan føje til, at selv om der nok i første omgang bliver tale om svigtende mulighed for at komme ud i omegnskommunerne, fordi man dér har det antal embeder, man må have i henhold til den reduktion, der tænkes gennemført, så vil det jo ikke gælde for de kommende skoleår. Her vil der være chance for, at nye embeder oprettes i takt med den vækst i børnetallet, der finder sted.

Det hjælper os ikke i denne situation, at vi overlader disse problemer til en kommission. Det, som jeg har ønsket med dette lovforslag, er, at vi skulle kunne bringe de mange kommuner, der nu i en lang årrække har lidt under lærermangelen, en hurtig og en ret effektiv hjælp. Det nytter derfor ikke at henvise dette problem til en kommissionsbehandling. Vi ved meget vel, at hvis en kommission sættes i gang, vil arbejdet tage nogen tid; men jeg har allerede flere gange her sagt, at alle de problemer, der er rejst i udvalget, nu meget grundigt og meget hurtigt vil blive behandlet, således at jeg kan vende tilbage dertil i en redegørelse over for det høje ting, og der vil i forbindelse med disse overvejelser blive trukket på al den sagkundskab, der kan tilvejebringes, så at de undersøgelser, vi foretager, virkelig kommer til at hvile på et så solidt grundlag som muligt.

Jeg vil slutte med at takke de ærede ordførere, der har kunnet give tilslutning til lovforslaget. Vi er i ministeriet meget interesserede i nu hurtigt at kunne udsende cirkulæret, og der synes altså nu at være mulighed for, at det kan ske endnu i denne måned.

K. B. Andersen: Jeg vil gerne først have lov til at gøre en rettelse. Jeg er blevet gjort opmærksom på, at jeg, da jeg i mit første indlæg talte om timetallet, sagde en nedsæt-

telse fra 24 til 27 timer og fra 32 til 36. Det skulle begribeligvis være omvendt — men jeg siger det for en ordens skyld.

Når nu vi er ved det penible emne, vil jeg gerne svare det ærede medlem hr. Bækgaard, der spurgte, hvad det var for et udmærket medlem af det høje ting, jeg hentydede til — det var måske også forkert ikke at nævne navnet — at det var det ærede medlem hr. Brodthagen; men det troede jeg nu alle medlemmer vidste, for det er jo ikke alene i går i BT, at teorien blev luftet; det er den også blevet ved andre lejligheder.

Det ærede medlem fru Ellen Strange Petersen mente, at jeg stærkt havde angrebet de konservative. Det synes jeg nu ikke er rigtigt. Hvis det skulle gøres, skulle det gøres andre steder og meget bedre. Jeg sagde kun, at de tanker, det ærede medlem i dag gav udtryk for ved at sige, at man af principielle grunde var imod, hørte jeg ikke noget om i udvalget. Jeg gav simpelt hen udtryk for min skuffelse over, at man ikke ganske sagligt kunne blive siddende i udvalget nogle uger og drøfte dette stof færdigt, så meget mere som det var mit indtryk, at alle i udvalget havde ønsket problemet løst.

Det ærede medlem hr. O. Mathiasen syntes at være en lille smule vred over de bemærkninger, jeg gjorde om hans partis stilling til dette lovforslag, og hævdede, at der ikke var nogen væsentlig uoverensstemmelse mellem det, det ærede medlem havde sagt ved første behandling, og det standpunkt, partiet nu indtog. Det kan jeg ikke være enig med det ærede medlem i, og jeg vil gerne over for det ærede medlem opfriske, hvad han sagde ved første behandling; det kan jo være gået i glemmebogen i betragtning af alle de ting, vi har arbejdet med. Det ærede medlem sagde:

„Jeg kan derfor tilsi den højtærede undervisningsminister vor medvirken til en saglig behandling af lovforslaget. Det er givet, at det vil gøre ondt på mange områder, men det kan ikke være anderledes. Jeg tror imidlertid, vi vil være i stand til at tage det hele i stiv arm. . . .“

Det var ordene; og at det betød, at man ikke ville være med, er det måske min fejl at jeg ikke har opfattet. I så fald beklager jeg det. Jeg føler mig som en, der i en skole-